

ДЕННИЙ КАДР

Газета видається
з лютого 1981 року.

ШОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 10 (424)

ВІВТОРОК, 15 березня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Вчєна рада, яка засідала 1 березня, розглянула цілу низку питань і заслухала кілька інформацій.

Цікавим було повідомлення про відкриття Академії гірничих наук України на базі Криворізького гірничо-рудного інституту, засновником якої стали навчальні, науково-дослідні й проектні інститути, в тому числі й наш, а також ряд промислових підприємств.

З'їзд обрав Президію Академії, Голову, його заступників і головних консультантів з галузей наук. Визначено склад вчених Академії, який спільно з Президією оберє академіків і членів-кореспондентів. Головою Академії обрано ректора Криворізького гірничо-рудного інституту. Академія проведєтимє

фундаментальні і прикладні дослідження в гірничо-рудній, вугільній, нафтовій, газовій галузях, вирішуватимє технологічні й екологічні проблеми.

Ректора ВПІ професора Б. І. Мокіна обрано членом Президії Академії, головним консультантом з питань електрифікації, автоматизації і систем управління, а також до складу учених, які будуть обирати академіків і членів-кореспондентів. Кандидата технічних наук В. М. Кутіна обрано до складу мандатної комісії.

Вчєна рада розглянула також звіт проректора С. Й. Ткаченка про підсумки виконання плану НДР в минулому році, деякі документи про переведення науково-дослідної частини на

нові форми господарювання. Вирішено встановити відрахування з госпдогівірної тематики в централізований фонд науково-технічного розвитку інституту в розмірі 45 процентів від прибутку, на покриття госпдогівірних витрат і утримання служб НДЧ у вигляді накладних витрат в розмірі 12,5 процента від об'єму.

Прийнято також положення про оплату членам спеціалізованих рад: при захисті докторських дисертацій докторам наук 28 карбованців, кандидатам — 20; при захисті кандидатських — докторам 14 карбованців, кандидатам — 10. Вчєна рада висунула наукові праці професорів О. П. Стахова і В. П. Кожем'яко на здобуття Державної премії УРСР.

СЬОГОДНІ В КПРС

ІНІТЮЧЕ враження справили збори колективів адміністративно-управлінського персоналу, що відбулись 26 лютого. З доповіддю виступав заступник секретаря парторганізації Євген Євгєнович Шестаков. І вона мала відповісти на запитання, що робити комуністам, як то мовитись, в світлі рішень об'єднаного Пленуму ЦК КПРС і ЦКК.

Правда, відповіді на це запитання так і не почуто. Нічого конкретного Євген Євгєнович запропонував не зумів, від його доповіді віяло відверто - нафтаїніним духом минувшини, вона була настільки загальною і погрозовою, що можна було зрозуміти тільки одне — класова боротьба триває і загострюється, деструктивні сили наступають і вже довели країну до катастрофи.

Промова Євгена Євгєновича, на жаль, не підкріплювалась фактами з життя нашої парторганізації. Правда, один «факт» був. Доповідач заявив, що комуністів нашого інституту не пускають на сторінки багатотиражної газети «За інженерні кадри».

Як редактор, я змушений сказати, що це звичайнісінький наклеп і заява Є. Є. Шестакова є не що інше, як спроба перекласти вину з хвосту голови на здорову. Скажімо, прозвучав у доповіді заклик посилити активність, йти в маси, наполегливо пропагувати ідею єдності народів і збереження Союзу РСР, особливо зараз, напере-

ЗНОВУ — КЛАСОВА БОРОТЬБА?

додні відповідального референдуму.

На жаль, гучними закликами і фразами ми дуже часто підміняли справжні діла. Так вийшло і цього разу.

Логічно було думати, що після атаки на газету Євген Євгєнович хоч сам принесе до редакції свої міркування з приводу наступного референдуму, марні сподівання.

Бездіяльність парторганізації стала її стилем. Звинувачення діяти за командою, чекати дозволу на ініціативу, організація чекає й далі і потихеньку розвалюється на останніх зборах четверо комуністів АУП вийшли з рядів КПРС.

Нікого, в принципі, це не тривожить. Іде, мовляв, природний процес очищення.

До процесу «очисних», мабуть, належить і той факт, що на збори з'явилось лише шість прийдуть душ, себто, менше половини організації, але проходили вони спокійно, наче так і має бути. Втім, спокійно — не те слово. Краще було б сказати — інертно. Адже у відповідь на промову Є. Шестакова виступили тільки двоє, та й то з гострою критикою, бо промова виконувалась у таких тонах звинувачення усіх і вся, наче партію справді спопелєє вогонь натхненної активності, а різні сили її заважають.

Правильно сказала ко-

муніст Тетяна Бойко.

Що це за постановка питання — доплачувати члену КПРС за те, що він виконувє обов'язки секретаря цехової організації? З яких пір за виконання громадського доручення маємо платити гроші? Як це ув'язується з нормами моралі і партійності? Краще цю частину внесків віддавати на утримання сиріт, інвалідів і старих людей.

Доповідач і в заключному слові не погодився з такою постановкою питання. З його точки зору, це теж елемент класової боротьби — деструктивні сили, мовляв, хочуть залишити партію без засобів існування, ми не можемо розפורшувати їх на утримання дітей і пристарілих.

Природно, така позиція уже після закриття зборів викликала спалах суперечок про високі зарплати партапарату, про бідність і злидні пенсіонерів, сиріт, старих самотніх людей. З погляду класової боротьби, ці суперечки, мабуть, повинні бути віднесені до розряду деструктивних, бо не піднімають ролі партії в очах маси. Та ми уже добре знаємо, що коли дуже хочеться чогось не бачити, то найпростіший вихід — заплігати очі, або ж зосереджувати всю увагу на загостренні «класової» боротьби з тими, хто говорить так, як думає.

І. ВОЛОШЕНЮК.

„ЕСЛИ БУДЕТ ЛИЧНОЕ УКАЗАНИЕ“...

Уже більше року прийнятий Верховною Радою УРСР «Закон про мови в Українській РСР». Прийнята також постанова Верховної Ради УРСР від 28 жовтня 1989 року «Про порядок введення в дію Закону про мови», є документи Мінвуз УРСР, що регламентують процес у вузах України, залежно від регіону, і є, нарешті, наш інститутський документ, який доповнює і уточнює заходи по впровадженню української мови у навчальний процес і терміни їх виконання.

Здавалось би, що потрібно додатково вищому навчальному закладу, аби усі прийняті документи працювали? Виявляється, що тільки особиста вказівка керівника на рівні ректора або першого проректора може щось змінити у конкретному випадку. Так, наприклад, працівник методкабінету А. В. Щогоцький готовий виконати вимоги статті 35 «Закону про мови в Українській РСР», яка, до речі, набула чинності з 1-го січня 1990 року, і змінити на український текст оголошення про постійно діючий методичний семінар за умови: «если на это будет личное указание моего непосредственного начальни-ка, — первого проректора ВПІ Буренникова Ю. А.». В іншому випадку, представник кафедри вищої математики збирається виконувати вимоги закону про мови лише через десять років.

Є і такі в інституті, котрі говорять, що не до мови зараз. Важливіше, мовляв, боротися з хуліганством, безгосподарністю, безкультур'ям тощо.

Хочеться у зв'язку з цим підкреслити, що неповага до української мови, як найважливішої складової частини культури українського народу, є і проявом безкультур'я.

Це такою ж мірою стоїть і будь-якого народу, що живе на Україні. Але російській мові нічого не загрожує, бо є Росія, де вона є мовою державною, Польська мова буде жити й розвиватися, бо є Польща і т. д. Українська мова існує, поки є український народ, поки є його держава. Чому ж ми, свідомі люди, переважно з вищою освітою, не здатні зрозуміти прості істини: українська мова є мовою державною і її разом з рідною повинен знати кожен, хто живе на Україні; українська мова є мовою українського народу, поляк, єврей, грек, татарин...

Вважаю, що всі ми повинні хоч один раз уважно прочитати згадані вище документи, добре подумати і свідомо виконувати їхні вимоги.

Щоб уникнути непорозуміння і суперечок з приводу очевидних речей, процитуємо лише дві статті «Закону про мови в Українській РСР» з тих, які набули чинності з 1-го січня 1990 року:

Стаття 33. Мова засобів інформації.

«В Українській РСР мовою офіційних засобів масової інформації є українська мова.

Мовою офіційних засобів інформації можуть також бути мови інших національностей».

Стаття 35. Мова оголошень, повідомлень, плакатів, афіш, реклами і т. ін., виконуються українською мовою. Поряд з текстом, викладеним українською мовою, може бути вміщено його переклад іншою мовою.

Шановні колеги і студенти, пам'ятаймо, що ми є громадянами суверенної Української держави, яка входить до Союзу суверенних радянських держав, і маємо пишатися та поважати нашу суверенність, нашу державну мову.

Ю. КРУШЕВСЬКИЙ,

ОДНОСТАЙНІСТЬ ВЕТЕРАНІВ

Відбулись збори ветеранів війни, праці, Збройних сил СРСР, воєнізаційних інститутів, прив'язані наступному Всесоюзному референдуму про збереження Союзу РСР. Зібрались ті, хто, можливо, краще інших знає ціну Союзу народів нашої країни. В боях за свободу Батьківщини, в трудових звершеннях цей Союз республік витримав всі випробування.

Про це говорили В. М. Говоров, В. І. Черний, Р. А. Асадов, М. О. Синельник та інші. Вони і не мислять нашу країну подібною на відокремлені держави, позбавлені споконвічних культурних, наукових, економічних зв'язків, традицій, а головне — своєї могутності, можливої тільки в єднанні народів.

НА ЕНТУЗІАЗМІ ТРЬОХ

Прикро буває чути, як, прийшовши на підприємство, молодий інженер почувається у виробничій сфері, мов сокира в воді. Іншими словами, плаває, не знаючи того елементарного, що зрозуміле і доступне, як таблиця множення, будь-якому електрикові чи електромонтажникові.

Нема сумніву, що ці перші кроки піднімають авторитет спеціаліста, котрий щойно зі студентської партії. Але його вини тут небагато. Основна вина — на інституті, який міг, але не навчив.

Останніми роками, правда, вживаються заходи, щоб навчити майбутнього інженера робітничих професій за профілем. Енергетичний факультет, приміром, мав угоду з політехнічним технікумом і Якушинським енергетичним полгоном на підготовку електриків і монтажників. Довелось при цьому сплатити по 120 карбованців за кожного студента.

Отже, справа хороша, але дорожувата, тим більше у наш час, коли дово-

диться економити на всьому.

Тож і вирішили керівники енергофаку створити власну базу і не тільки для здобуття робітничих професій, а й для того, щоб студент міг при цьому заробити якогось карбованця.

Торік по закінченню інституту мені доручили зайнятися влаштуванням і оснащенням навчально-виробничих майстерень. Я взявся з охотою, але діло це виявилось дуже клопітним. По-перше, нема централізованих коштів. Мало не кожен свій день починає зі «штурму» кабінетів бухгалтерії грошей не дає — факультетські фонди вичавили. Поки впростиш, поки щось «нашкрябаєш», обладнання вже пішло в інші руки. Особливо шкода мені тих семи тисяч, які ми задушно оддали за електромонтажні столи. Якби сплатили їхню вартість до нового року, коштували б 13 тисяч, але не знайшли,

а після нового року їхня вартість зросла до 20 тисяч.

Не було фондів. Нема їх і зараз. На річні потреби факультету виділено 63 тисячі карбованців, а на майстерні ми вже забрали майже 45. Сердяться на мене не тільки інститутські служби, а й факультетські — ажже, виходить, що я їх буквально обдираю. І, в принципі, це правда. Але навіщо нам принцип, від якого страждає діло?

Може, справді кошти на такі задуми мали б виділятися спеціально з інститутських фондів — майстерні швидко почали б давати прибуток, адже ми намагаємось влаштувати їх за кращими зразками. Іздили по досвід в Московський енергетичний інститут, в технічний університет імені Баумана, в Київський політех. Та нема грошей. А треба не так багато — ще хоча б 40 тисяч, і за рік ми зробили б те, на що люди затрачують два або й більше років.

Я, звичайно, ні на кого не скаржусь, але корисне

починання, на жаль, тримається на ентузіазмі трьох чоловік — декана енергофаку А. Б. Налбандяна, його заступника М. П. Свиридова і скромних зусиль автора цих рядків.

Жевріє у мене тиха надія на допомогу народного депутата, ректора ВПІ Б. І. Мокіна.

Шановний Борисе Івановичу!

Знаючи вашу зайнятість, не прошусь на прийом, а звертаюсь через інститутську багатотиражку. Вважаємо Вас людиною найбільшчою до факультету, адже ви — енергетик, знаєте наші труднощі, проблеми, можливості, знаєте, яким добрим підґрунтям майбутньому інженерові стане набуття робітничої кваліфікації на базі власних учбово-виробничих майстерень. Тому просимо Вашої персональної допомоги і Вашого співчутливого втручання.

В. ЗАХАРОВ,
завідуючий учбово-виробничими майстернями енергофаку.

Раїжкетері КАДРИ

Газета видається
з лютого 1981 року.

ШОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 10 (424)

ВІВТОРОК, 15 березня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Вчора рада, яка засідала 1 березня, розглянула цілу низку питань і заслухала кілька інформацій.

Цікавим було повідомлення про відкриття Академії гірничих наук України на базі Криворізького гірничо-рудного інституту, засновником якої стали навчальні, науково-дослідні й проектні інститути, в тому числі й наш, а також ряд промислових підприємств.

З'їзд обрав Президію Академії, Голову, його заступників і головних консультантів з галузей наук. Визначено склад вчених Академії, який спільно з Президією обере академіків і членів-кореспондентів. Головою Академії обрано ректора Криворізького гірничо-рудного інституту. Академія проводитиме

фундаментальні і прикладні дослідження в гірничо-рудній, вугільній, нафтовій, газовій галузях, вирішуватиме технологічні й екологічні проблеми.

Ректора ВПІ професора Б. І. Мокіна обрано членом Президії Академії, головним консультантом з питань електрифікації, автоматизації і систем управління, а також до складу учених, які будуть обирати академіків і членів-кореспондентів. Кандидата технічних наук В. М. Кутіна обрано до складу мандатної комісії.

Вчора рада розглянула також звіт проректора С. Й. Ткаченка про підсумки виконання плану НДР в минулому році, деякі документи про переведення науково-дослідної частини на

нові форми господарювання. Вирішено встановити відрахування з госпдоговірної тематики в централізований фонд науково-технічного розвитку Інституту в розмірі 45 процентів від прибутку, на покриття госпдоговірних витрат і утримання служб НДЧ у вигляді накладних витрат в розмірі 12,5 процента від об'єму.

Прийнято також положення про оплату членам спеціалізованих рад: при захисті докторських дисертацій докторам наук 28 карбованців, кандидатам — 20; при захисті кандидатських — докторам 14 карбованців, кандидатам — 10. Вчора рада висунула наукові праці професорів О. П. Стахова і В. П. Кожем'яко на здобуття Державної премії УРСР.

СЬОГОДНІ В КПРС

ІНТЮЧЕ враження справили збори комуністів адміністративно-управлінського персоналу, що відбулись 26 лютого. З доповіддю виступав заступник секретаря парторганізації Євген Євгенович Шестаков. І вона мала відповісти на запитання, що робити комуністам, як то мовиться, в світлі рішень об'єднаного Пленуму ЦК КПРС і ЦКН.

Правда, відповіді на це запитання так і не почуто. Нічого конкретного Євген Євгенович запропонувати не зміг, від його доповіді віяло відверто — нафталіним духом минулих часів, вона була настільки загальною і погрозливою, що можна було зрозуміти тільки одне — класова боротьба триває і загострюється, деструктивні сили наступають і вже довели країну до катастрофи.

Промова Євгена Євгеновича, на жаль, не підкріплювалась фактами з життя нашої парторганізації. Правда, один «факт» був. Доповідач заявив, що комуністів нашого інституту не пускають на сторінки багатотиражної газети «За інженерні кадри».

Як редактор, я змушений сказати, що це звичайнісінький наклеп і заява Є. Є. Шестакова є не що інше, як спроба перекласти вину з хвораї голови на здорову. Скажімо, прозвучав у доповіді заклик посилити активність, іти в маси, наполегливо пропагувати ідею єдності народів і збереження Союзу РСР, особливо зараз, напер-

ЗНОВУ — КЛАСОВА БОРОТЬБА?

додні відповідального референдуму.

На жаль, гучними закликами і фразами ми дуже часто підміняли справжні діла. Так вийшло і цього разу.

Логічно було думати, що після атаки на газету Євген Євгенович хоч сам принесе до редакції свої міркування з приводу наступного референдуму, марні сподівання.

Бездіяльність парторганізації стала її стилем. Звикнувши діяти за командою, чекати дозволу на ініціативу, організація чекає й далі і потихеньку розвалюється на останніх зборах четверго комуністів АУП вийшли з рядів КПРС.

Нікого, в принципі, це не тривожить. Іде, мовляв, природний процес очищення.

До процесу «очисних», мабуть, належить і той факт, що на збори з'явилось лише тридцять душ, себто, менше половини організації, але проходили вони спокійно, наче так і має бути. Втім, спокійно — не те слово. Краще було б сказати — інертно. Адже у відповідь на промову Є. Є. Шестакова виступили тільки двоє, та й то з гострою критикою, бо промова виконувалась у таких тонах звинувачення усіх і вся, наче партію справді сполює вогонь натхненної активності, а різні сили їй заважають.

Правильно сказала ко-

муніст Тетяна Бойко:

— Що це за постановка питання — доплачувати члену КПРС за те, що він виконує обов'язки секретаря цехової організації? З яких пір за виконання громадського доручення маємо платити гроші? Як це ув'язується з нормами моралі і партійності? Краще цю частину внесків віддавати на утримання сиріт, інвалідів і старих людей.

Доповідач і в заключному слові не погодився з такою постановкою питання. З його точки зору, це теж елемент класової боротьби — деструктивні сили, мовляв, хочуть залишити партію без засобів існування, ми не можемо розпорошувати їх на утримання дітей і пристарілих.

Природно, така позиція уже після закриття зборів викликала спалах суперечок про високі зарплати партпарату, про бідність і злидні пенсіонерів, сиріт, старих самотніх людей. З погляду класової боротьби, ці суперечки, мабуть, повинні бути віднесені до розряду деструктивних, бо не піднімають ролі партії в очах маси. Та ми уже добре знаємо, що коли дуже хочеться чогось не бачити, то найпростіший вихід — заплігати очі, або ж воєдино з'єднати всю увагу на загостренні «класової» боротьби з тими, хто горить так, як думає.

І. ВОЛОШЕНЮК.

„ЕСЛИ БУДЕТ ЛИЧНОЕ УКАЗАНИЕ“...

Уже більше року прийнятий Верховною Радою УРСР «Закон про мови в Україні РСР». Прийнята також постанова Верховної Ради УРСР від 28 жовтня 1989 року «Про порядок введення в дію Закону про мови», є документи Міністерства УРСР, що регламентують процес у вузах України, залежно від регіону, і, нарешті, наш інститутський документ, який доповнює і уточнює заходи по впровадженню української мови у навчальний процес і терміни їх виконання.

Здавалось би, що потрібно додатково вищому навчальному закладу, аби усі прийняті документи працювали? Виявляється, що тільки особиста вказівка керівника на рівні ректора або першого проректора може щось змінити у конкретному випадку. Так, наприклад, працівник методкабінету А. В. Щогоцький готовий виконати вимоги статті 35 «Закону про мови в Україні РСР», яка, до речі, набула чинності з 1-го січня 1990 року, і змінити на український текст оголошення про постійно діючий методичний семінар за умови: «если на это будет личное указание моего непосредственного начальника» — першого проректора ВПІ Буренникова Ю. А.». В іншому випадку, представник кафедри вищої математики збирається виконувати вимоги закону про мови лише через десять років.

Є і такі в інституті, котрі говорять, що не до мови зараз. Важливіше, мовляв, боротися з хуліганством, безгосподарністю, безкультур'ям тощо.

Хочеться у зв'язку з цим підкреслити, що не повага до української мови, як найважливішої складової частини культури українського народу, є і проявом безкультур'я.

Це такою ж мірою стоїть і будь-якого народу, що живе на Україні. Але російській мові нічого не загрожує, бо є Росія, де вона є мовою державною, Польська мова буде жити й розвиватися, бо є Польща і т. д. Українська мова існує, поки є український народ, поки є його держава. Чому ж ми, свідомі люди, переважно з вищою освітою, не здатні зрозуміти прості істини: українська мова є мовою державною і її разом з рідною повинен знати кожен, хто живе на Україні; українська мова, поляк, єврей, грек, татарин...

Вважаю, що всі ми повинні хоч один раз уважно прочитати згадані вище документи, добре подумати і свідомо виконувати їхні вимоги.

Щоб уникнути непорозуміння і суперечок з приводу очевидних речей, процитуємо лише дві статті «Закону про мови в Україні РСР» з тих, які набули чинності з 1-го січня 1990 року:

Стаття 33. Мова засобів інформації.
«В Українській РСР мовою офіційних засобів масової інформації є українська мова.

Мовою офіційних засобів інформації можуть також бути мови інших національностей».

Стаття 35. Мова оголошень, повідомлень, плакатів, афіш, реклами і т. ін., виконуються українською мовою. Поряд з текстом, викладеним українською мовою, може бути вміщено його переклад іншою мовою.

Шановні колеги і студенти, пам'ятаймо, що ми є громадянами суверенної Української держави, яка входить до Союзу суверенних радянських держав, і маємо пишатись та поважати нашу суверенність, нашу державну мову.

Ю. КРУШЕВСЬКИЙ,

ОДНОСТАЙНІСТЬ ВЕТЕРАНІВ

Відбулися збори ветеранів війни, праці, Збройних сил СРСР, воїнів-афганців інституту, присвячені наступному Всесоюзному референдуму про збереження Союзу РСР. Зібралися ті, хто, можливо, краще інших знає цінну цінність народної України. В боях за свободу Батьківщини, в трудових звершеннях цей Союз республік витримав всі випробування.

Про це говорили В. М. Говоров, В. І. Черний, Р. А. Асадов, М. О. Синельник та інші. Вони і не мислять нашу країну поділеною на відокремлені держави, позбавлені споконвічних культурних, наукових, економічних зв'язків, традицій, а головне — своєї могутності, могутності тільки в єднанні народів.

Прикро буває чути, як, прийшовши на підприємство, молодий інженер почувається у виробничій сфері, мов сокира в воді. Іншими словами, плаває, не знаючи того елементарного, що зрозуміле і доступне, як таблиця множення, будь-якому електрику чи електромонтажникові.

Нема сумніву, що ці перші кроки підтримують авторитет спеціаліста, котрий щойно зі студентської партії. Але його винит тут небагато. Основна вина — на інституті, який міг, але не навчив.

Останніми роками, правда, вживаються заходи, щоб навчити майбутнього інженера робітничих професій за профілем. Енергетичний факультет, приміром, мав угоду з політехнічним технікумом і Якушинським енергетичним полігоном на підготовку електриків і монтажників. Довелось при цьому сплатити по 120 карбованців за кожного студента.

Отже, справа хороша, але дорога, тим більше у наш час, коли дово-

диться економити на всьому.

Тож і вирішили керівники енергофаку створити власну базу і не тільки для здобуття робітничих професій, а й для того, щоб студент міг при цьому заробити якогось карбованця.

Торік по закінченню інституту мені доручили зайнятися влаштуванням і оснащенням навчально-виробничих майстерень. Я взявся за охоту, але діло це виявилось дуже клопітним. По-перше, нема централізованих коштів. Мало не кожен свій день починаю з «штурму» кабінетів бухгалтерії. Домовившись за обладнання, треба швиденько розплатитись, а бухгалтерія грошей не дає — факультетські фонди вичерпані. Поки вприски, поки щось «нашкрябають», обладнання вже пішло в інші руки. Особливо шкода мені тих семи тисяч, які ми задрно оддали за електромонтажні столи. Якби сплатили їхню вартість до нового року, коштували б 13 тисяч, але не знайшли,

а після нового року їхня вартість зросла до 20 тисяч.

Не було фондів. Нема їх і зараз. На річні потреби факультету виділено 63 тисяч карбованців, а на майстерні ми вже забрали майже 45. Сердяться на мене не тільки інститутські служби, а й факультетські — ажвеж, виходить, що я їх буквально обдираю. І, в принципі, це правда. Але навіщо нам принцип, від якого страждає діло?

Може, справді кошти на такі задуми мали б виділятися спеціально з інститутських фондів — майстерні швидко почали б давати прибуток, адже ми намагаємось влаштувати їх за кращими зразками. Із діли по досвід в Московський енергетичний інститут, в технічний університет імені Баумана, в Київський політех. Та нема грошей. А треба не так багато — ще хоча б 40 тисяч, і за рік ми зробили б те, на що люди затрачують два або й більше років.

Я, звичайно, ні на кого не скаржусь, але корисне

починання, на жаль, триває, а енергофаку Д. Б. Набандяна, його заступника М. П. Свиридова і скромних зусиль авторів цих рядків.

Жевріє у мене тиха надія на допомогу народного депутата, ректора ВПІ Б. І. Мокіна.

Шановний Борисе Івановичу!

Знаючи вашу зайнятість, не прошуся на прийом, а звертаюся через Інститутську багатотиражку. Вважаємо Вас людиною найближчою до факультету, адже ви — енергетик, знаєте наші труднощі, проблеми, можливості, знаєте, яким добрим підґрунтям майбутньому інженерові стане набуття робітничої кваліфікації на базі власних учбово-виробничих майстерень. Тому просимо Вашої персональної допомоги і Вашого співчутливого втручання.

В. ЗАХАРОВ,
завідуючий учбово-виробничими майстернями енергофаку.

НА ЕНТУЗІАЗМІ ТРЬОХ